

20. září 2014, Lusaka

Milí přátelé u nás doma v Čechách,

všechny Vás moc srdečně zdravím ze Zambie. Už je to měsíc, co jsem dorazila sem na Černý kontinent. Za tu dobu se toho událo tolik, že ani nevím, kde mám začít. Asi začnu postupně☺...

Mým novým bydlištěm pro tento rok je City of Hope v Lusace v Zambii. Je zde škola (Primary and Secondary School), ale především domov pro dívky v krizové životní situaci (sirotci nebo jinak znevýhodněné dívky). Je tu 50 holek ve věku od 8 do 18 let, kterým zde Sestry Salesiánky vytvořily domov – rodinu.

Přijela jsem do druhé poloviny srpnových prázdnin. Školní rok, který začíná v lednu, je tu rozdělen na 3 trimestry. Ty jsou odděleny prázdninami – v dubnu, srpnu a prosinci.

Naše holky tu tráví celý rok až na měsíc prosinec, kdy se rozjedou za svými příbuznými a známými. Proto po mém příjezdu bylo hlavní náplní trávit čas s nimi.

Každé dopoledne jsme trávily čtením. Mladší holky, ale i některé starší to potřebují jako sůl. V Zambii je oficiálním jazykem angličtina, ale vedle toho je tu i dalších 72 jazyků. Zde v oblasti Lusaky se mluví ‚nyanji‘. Takže každé dítě vyrůstá minimálně v dvojjazyčném prostředí. Proto ani není divu, že děti s psaním a čtením mívají problém. S holkama jsme proto trénovaly spelování a čtení.

Odpoledne byla volnější – buď jsme hrály nějaké hry, nebo jen tak povídaly. Typickou činností je tu také pletení copánků. Účesy tu holky mění po několika dnech. Ani já jsem neodolala a hned po týdnu jsem si je taky nechala uplést.

Čas prázdnin byl zpestřen i dalšími aktivitami jako je ‚Bonfair‘ (ohěň) a nebo Kvíz, který jsme připravily, před návratem do školy. Když říkám my, tak to znamená já a dobrovolnice Martina z Irska, která tu se mnou strávila 3 týdny. Jsem jí moc vděčná, že mi první dny vše vysvětlovala - „co, kde, kdy a jak“...

Když jsem zaslechla první zmínku o tom, že se má konat ‚Bonfair‘, tak jsem si představila, že z holkama posedíme u ohně a budeme zpívat, a nebo si vykládat strašidelné historky. Ale to jsem se dost mýlila. Už to, že se holky na večer nebývale strojily, mi připadalo zvláštní. Před ohněm jsem si dala večeři a u jídla mě vyrušil nebývalý hluk. Když jsem dorazila k ohni, pochopila jsem proč. Obrovské reprobedny „hrály“ různé africké disco hity, uprostřed našeho hřiště hořel obrovský oheň a kolem něho tančily naše holky. Připadala jsem si jako na diskotéce pod širým nebem, oheň všemu dodával neuvěřitelnou atmosféru. Holky si tanec nesmírně užívají a dávají do něho všechno.

Co se týče Kvízu, tak byl rozdělen na několik částí: Bible, Literatura, Celebrity, Geografie, Věda, City of Hope a Zambie. Holky jsme rozdělily na 6 skupin a postupně se četly otázky, na které holky na papír odpovídaly. Velmi dobrý zápich byl, když padla otázka: „Jaké je hlavní město České republiky?“. Všichni nesouhlasně mručely, že je to docela podpásovka, ale jedna skupinka si s tím poradila tak, že mi začala naznačovat, abych se narovнала. Měla jsem na sobě triko, kde byl nápis v češtině „CHODICILIDE.CZ“ a ony si automaticky mysleli, že jsem takový vlastenec, že do testu napsaly jako hlavní město právě toto! Vítězný tým vyhrál čelenky, další náušnice a ostatní dostaly bonbóny a lízátko. Holky jsou velmi soutěživé, takže emocemi byla naplněná celá jídelna.

Jako dobrovolník tu nejsem sama. Ve čtvrtek před začátkem školního roku k nám dorazily dvě Němky – Charlotta a Katarina. Holky právě dostudovaly střední školu. Budou tu stejně jako já celý rok.

Osmého září nám tu začal poslední trimestr tohoto školního roku. Jako dobrovolníci v City of Hope máme také každá svůj úkol i v naší škole. Holky jsou asistentkami v 1. a 2. třídě. Mě připadly na starost hodiny Počítačů na ‚Primary School‘. Teoreticky jsem asistentkou, tudíž mám dopomáhat místní učitelce při výuce – respektive studentům. Ale jelikož ‚madam‘ (to není sarkasmus, ale oficiální oslovení místních učitelů☺) často do školy ani nedorazí, tak jsem na „půl úvazku“ i učitelka. Snažím se působit přísně, aby ze mě děti měly respekt. Protože s bílou pletí u dětí automaticky přichází pocit, že jsem jejich nová kamarádka, která si s nimi bude hrát a ne je učit.

Odpoledne trávíme s našimi holkami. Každý den v týdnu je to jiná náplň – od čtení a spelování (hláskování), sportování a hry po vyrábění atd. Večery od pondělí do čtvrtka věnujeme studování. Každá z nás má na starost jinou skupinu, podle tříd a s tou procvičujeme, co je potřeba.

Těžko se vše slovy popisuje. A možná jsem skákala od jednoho k druhému a na spoustu věcí jsem zapoměla, ale věřím, že v průběhu dalších dopisů si všechny

informace poskládáte dohromady☺. Moc všechny do Čech zdravím a posílám naše horké sluníčko!

Se srdečnými pozdravy Radka